

industrien, det er nogle diskussioner, der foregår i alle lande.

Og den konkurrence, vi er ude i, er en international konkurrence, og det er en konkurrence ikke kun med vores nærmeste europæiske naboer og samarbejdspartnere, men en global konkurrence. Og derfor er vi nødt til at sikre os, at der er forhold i Danmark, der er så gode, at virksomheder forbliver her i Danmark og etableres her i Danmark inden for IT-industrien.

Og der er det altså ikke nok, at vi sætter os ned og sørger for, at der er daginstitutioner, og at der kører busser i nærheden af virksomheden. Multinationale koncerner kigger i den sidste ende på bundlinjen, og hvis den ikke er positiv, ja, så flytter man derhen, hvor bundlinjen bliver positiv.

Men vi skal også sørge for, at de uddannelsesstilbud, vi har i Danmark – og det er lige fra folkeskolen til de længste universitetsuddannelser – er nogle, der går i retning af, at vi producerer medarbejdere til IT-industrien. Det kan altså ikke nytte noget, at vi i folkeskolen i det frie valgs hellige navn siger: Nå, jamen hvis alle har lyst til at blive børnehavepædagoger, så skal de da have lov til det, og vi så som samfund senere skal reparere på det.

Der er vi nødt til fra Folketingets side at træffe det valg, som er samfundets valg, som er fremtidens valg, og sige, at helt fra folkeskolens niveau skal vi altså inspirere de unge mennesker til at vælge uddannelser inden for IT-området, sådan at vi ikke fortsat skal have halvtomme klasselokaler på ingeniørstudierne, og sådan at dansk industri klager over, at de er nødt til at importere arbejdskraft, fordi vi ikke selv er i stand til at producere veluddannede mennesker.

Se, det er nogle af de udfordringer, vi mener, der vil møde Danmark i det nye årtusind.

Men vi bliver også mødt med nogle krav. Vi bliver mødt med krav fra befolkningen. Og der er lavet en række undersøgelser, store og små. Og spørger man den danske befolkning, hvad de mener, der er de vigtigste opgaver, den offentlige sektor kan tilbyde den danske befolkning og skal gøre for den danske befolkning, så er der tre områder.

Det første er tryghed i form af, at man ikke har risiko for at blive udsat for kriminelle aktiviteter. Det andet er tryghed i form af, at hvis man er syg, så kan man blive behandlet. Og det tredje er tryghed i alderdommen.

Det siger den danske befolkning på tværs af alle de mange meningsmålinger, på tværs af politiske skel, at det er de tre væsentligste ting for befolkningen.

Bevares, det er da udmærket, at biblioteket også stiller bøger til rådighed, og der er såmænd da også nogle, der synes, det er eksotisk, når biblioteket tilbyder, at man kan låne kunstværker og pædagogisk legetøj på biblioteket.

Men når folk skal vælge tre ting, de synes er det vigtigste, er det bare ikke det, der kommer ind blandt de tre. Nej, det er de tre ting, jeg netop har nævnt. Og derfor bør vi som politikere, som Folketing, sørge for, at det er de tre ting, der så i hvert fald også som absolut minimum fungerer i det danske samfund.

Og kigger vi på vores sundhedsvæsen, ja, så er problemet nok, at der mangler penge. Bevares, det gør der. Fremskridtspartiet er indstillet på at være med til at bevilge de penge, der skal bruges ekstra i sundhedsvæsenet.

Vi har ikke den opfattelse, at man bare ved at udlicitere og ommøblere kan skaffe de penge. Nej, der skal ekstra penge til i vores sundhedssektor og det vel at mærke nogle ekstra penge, som befolkningen vil være tilfreds med, at vi bevilger, sådan at vi kan få et sygehusvæsen, der igen lever op til de danske ambitioner om, at det er verdens bedste.

Så er der de ældre.

Diskussionen i dag har jo bl.a. drejet sig om, hvorvidt der skal være brugerbetaling inden for ældre servicen.

Lad mig sige det på en lidt anden måde: Hvis der skal være brugerbetaling, så skal der sandelig være tale om service. Og det, mange ældre oplever i dag, er alt andet end service, fordi vi mere eller mindre har ladet den offentlige sektor monopolisere ældre servicen, og fordi man aldrig har ladet den være udsat for konkurrence.

Så da CD sammen med SF markedsførte synspunkter om, at nu skulle vi til at ansætte nogle flere i den offentlige sektor, bl.a. for at de skulle tage sig af de ældre, så så jeg også for mig det her billede af den gamle babusjka, gamle bedstemor, der står på en af togstationerne i Moskva med en stråkost og fejer rulletrapperne, fordi det var, hvad Politibureau havde besluttet, hun skulle lave, for hun skulle jo have et arbejde. Se, hvis det er den slags stillinger, man tænker på, så melder vi fra i Fremskridtspartiet og siger, det kan vi ikke være bekendt.